14/02/2019

Η αδυναμία μας και η Παντοδυναμία Του

/ Ορθόδοξες Προβολές

Φαίνεται κάποτε ὁ ἄνθρωπος δυνατός. Ἐπιχειρεῖ ἐγ-χειρήματα μεγάλα καὶ πετυχαίνει. Σχεδιάζει ἔργα θαυμαστὰ καὶ τὰ πραγματοποιεῖ. Προσπαθεῖ νὰ δαμάζει τὶς δυνάμεις τῆς φύσεως, νὰ ἀλλάζει τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς, νὰ ἐπινοεῖ νέους τρόπους ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πλούτου τῆς γῆς, καὶ τὸ κατορθώνει. Δυνατὸς ὁ ἄνθρωπος!

Πολὺ συχνὰ ὅμως ἀποδεικνύεται τελείως ἀδύνατος. Ὅταν ἕνα ἀδιόρατο μικρόβιο τὸν ἐξαντλεῖ τελείως. Ὅταν μία ἀποτυχία στὰ σχέδιά του τὸν ἀπογοητεύει πλήρως. Ὅταν ἡ κακία τῶν συν-ανθρώπων του τὸν σημαδεύει καὶ τὸν ἐξουθενώνει. Ὅ-ταν δὲν μπορεῖ νὰ διαχειρισθεῖ τὶς ψυχικές του καταστάσεις καὶ νὰ ξεπεράσει τὸν ἑαυτό του. Ὅταν ἕνας σεισμὸς σωριάζει σὲ ἐρείπια τὰ ἔργα του. Ὅταν ὁ θάνατος κόβει ἀναπάν-τεχα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του.

Ναί! Εἶναι πλῆθος οἱ περιστάσεις ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε μικροὶ καὶ ἀδύναμοι, ἀνήμποροι νὰ ἀντιμετωπίσουμε καὶ τὶς μικρὲς δυσκολίες τῆς σύντομης καὶ πρόσκαιρης ζωῆς μας.

Ἕνας εἶναι ὁ Δυνατός, ποὺ ἔχει ἄπειρη δύναμη, ποὺ εἶναι πηγὴ κάθε δυνάμεως. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος Κύριος, ὁ Κυβερνήτης τοῦ κόσμου, ὁ παντοδύναμος Δημιουργός. Αὐτὸς ἔδωσε ἐντολὴ καὶ ἦλθαν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὕπαρξη. «Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν» (Ψαλ. λβ΄ [32] 9).

Εἶπε. Ἕνα λόγο εἶπε. Ἐκεῖνο τὸ παντοδύναμο «γενηθήτω». Καὶ ἀπὸ τὸ μηδὲν δημιουργήθηκε ὁ ὑπέροχος κόσμος μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε καὶ τὸν ὁποῖο ἀπολαμβάνουμε. «Τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν» (Ψαλ. λβ΄ [32] 6). Τὸ στερέωμα, οἱ θαυμαστοὶ καὶ ἀχανεῖς κόσμοι τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ἀναρίθμητα ἀστέρια καὶ οἱ γαλαξίες στερεώθηκαν ἀμετακίνητα στὶς πολύπλοκες τροχιές τους μὲ ἕνα μόνο λόγο, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ πρόσταγμα τοῦ παντοδύναμου Δημιουργοῦ.

Ποιὸς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ Αὐτὸν «ἐμέτρησε τῇ χειρὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν οὐρανὸν σπιθαμῇ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν δρακί»; (Ἡσ. μ΄ [40] 12). Τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανοὺς τὰ ὁρίζει ὁ Ἴδιος καὶ μετρᾶ τὶς τεράστιες ποσότητες τοῦ νεροῦ. Τὸν οὐρανὸ τὸν μετρᾶ μὲ τὴν πιθαμή του, τὴ γῆ τὴν κρατεῖ στὴ χούφτα του. Αὐτὸς «καλεῖ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα» (Ρωμ. δ΄ 17). Ὅπως γιὰ μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ δώσουμε ὄνομα σ’ αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν, ἔτσι γιὰ Ἐ-κεῖνον εἶναι εὔκολο νὰ δώσει τὴν ὕπαρξη σ’ αὐτὰ ποὺ δὲν ὑπάρχουν.

Τόση εἶναι ἡ δύναμή Του, ὥστε μόνο νὰ σκεφθεῖ κάτι καὶ νὰ τὸ θελήσει, αὐτὸ

ἀμέσως πρα-γματοποιεῖται. «Μόνον αὐτοῦ τὸ βούλημα (ἐγένετο) κοσμοποιΐα». «Ψιλῷ τῷ βούλεσθαι δημιουργεῖ καὶ τῷ μόνον ἐθελῆσαι αὐτὸν ἔπεται τὸ γεγενῆσθαι». Μὲ μόνη τὴ θέλησή Του δημιουργεῖ, καὶ μόνο νὰ θελήσει, ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ πραγματοποίηση ἐκείνου ποὺ θέλησε.

Καὶ δὲν δημιουργεῖ μόνο, ἀλλὰ καὶ συγκρατεῖ τὰ -πάντα μὲ τὴν ἀπεριόριστη δύναμή Του καὶ τὰ κυβερνᾶ καὶ τὰ κατευθύνει στὸ σκοπὸ ποὺ Ἐκεῖνος ἔχει θέσει. Τὸ ὄνομα «Θεὸς» κατὰ μία ἑρμηνεία παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «τίθημι» ἢ ἀπὸ τὸ «θέω». Λέγεται Θεὸς «διὰ τὸ τεθεικέναι τὰ πάντα ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀσφαλείᾳ καὶ διὰ τὸ θέειν· τὸ δὲ θέειν ἐστὶ τὸ τρέχειν καὶ κινεῖν καὶ ἐνεργεῖν καὶ τρέφειν καὶ προνοεῖν καὶ κυβερνᾶν καὶ ζωοποιεῖν τὰ πάντα». Ἐπειδὴ δὲ Αὐτὸς «τὰ πάντα κρατεῖ καὶ ἐμπεριέχει», καλεῖται καὶ παντοκράτωρ.

Ὅλα τὰ μπορεῖ ὁ παντοδύναμος Θεός. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὸ κακό. Δὲν μπο-ρεῖ νὰ πεῖ ψέματα, δὲν μπορεῖ νὰ φερθεῖ στὸν ἄν-θρωπο μὲ κακία, δὲν μπορεῖ νὰ ἀδικήσει, δὲν μπορεῖ μὲ -κανέναν τρόπο νὰ ἁμαρτήσει. Αὐτὸ ὅμως δὲν φανερώνει ἀδυναμία. Αὐτὸ προβάλλει περισσότερο τὴν παν-τοδυναμία Του.

Διότι ἁμαρτία εἶναι ἀδυναμία, εἶναι ἀ-τέλεια τῆς φύσεως τοῦ ἁμαρτάνοντος, καὶ ὁ Θεὸς εἶ-ναι παντέλειος, δὲν μπορεῖ νὰ ἁμαρτήσει. «Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησε», τονίζει ὁ θεοκίνητος Ψαλμωδός (Ψαλ. ριγ΄ [113] 11). Ὁ Θεὸς ὅλα ὅσα θέλει τὰ μπορεῖ, ἀλλὰ δὲν θέλει ὅλα ὅσα μπορεῖ. Δὲν θέλει τὸ κακό. Νικᾶ τὸ κακό, νικᾶ τὴν πηγὴ τοῦ κακοῦ, τὸν μισόκαλο διάβολο, ἀφοῦ εἶναι παντοδύναμος.

Ἂς καταφεύγουμε λοιπὸν στὸν παν-τοδύναμο Θεό, ὥστε καὶ ἐμεῖς, μὲ τὴ δική Του χάρη, νὰ νικοῦμε τὸ κακὸ μέσα μας καὶ γύρω μας. Ἂς καταφεύγουμε σ’ Αὐτὸν κάθε φορὰ ποὺ οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς λυγίζουν τὴν ψυχή μας, διώχνουν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ φανερώνουν τὴ μεγάλη ἀδυναμία μας. Νὰ προστρέχουμε τότε οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι στὸ μόνο Δυνατό, στὸν παν-τοδύναμο Θεό.

Καὶ Αὐτός, ποὺ δὲν εἶναι μόνο παν-τοδύναμος, ἀλλὰ εἶναι καὶ πανάγαθος Πατέρας, μᾶς καταλαβαίνει καὶ μᾶς ἀγαπᾶ, θὰ μᾶς δίνει δύναμη, θὰ μᾶς δίνει θάρρος· γιὰ νὰ ἀγωνιζόμαστε περισσότερο καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε πιστὰ στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ μεγαλύτερη νίκη, στὴν αἰώνια δόξα καὶ χαρά.